

De volharding

• door Gerard Westerman

van Paulus

2 Korinthiërs 5:10-21

Inleiding

Aan de vaststelling dat 'het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de toekomstige heerlijkheid' uit de brief aan de Romeinen zal de apostel Paulus misschien wel vaak gedacht hebben tijdens zijn leven. Het lijden was hem immers niet vreemd! De Heer Jezus had dat tegen hem gezegd: 'Ik zal u tonen hoeveel u lijden zult voor mijn Naam!'. En we lezen dan ook van slagen, schipbreuken en andere gevaren (2 Korinthiërs 11:23-33). Volgens berekeningen heeft de apostel Paulus ongeveer 5.000 km. te voet en 9.000 km. per boot afgelegd. Maar dat was voor de apostel Paulus geen reden om te stoppen met zijn bediening die hij van de Heer had ontvangen. In de praktijk zien we jammer genoeg dat veel gelovigen hun wandel met Christus hebben opgegeven. Dat moet ons niet verwonderen, want de Heer Jezus had dat immers al voorzeggd in de gelijkenis van de zaaier en het zaad. (Mattheüs 13:1-9; 18-23). De vraag kan dan ook gesteld worden waarom de apostel Paulus wel verder ging met de verkondiging van het Evangelie en waarom hij niet stopte. Voor Paulus was het uitzicht van het gaan naar de hemel niet slechts een bestemming, maar het motiveerde hem ook, want wat God voor ons heeft gedaan moet ons motiveren om voor God iets te doen!

In de tweede brief aan de Korinthiërs geeft Paulus vijf mogelijke redenen waarom hij is doorgegaan met zijn bediening:

1. Verantwoording voor de rechterstoel van Christus (2 Korinthiërs 5:9-10)

'Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad' (2 Korinthiërs 5:10).

De rechterstoel van Christus mag niet worden verward met de grote witte troon (Openbaring 20:11-15), daar gaat het

over het oordeel over de ongelovige mensen en dat is hier niet het geval. Hier gaat het over de beoordeling van de gelovige en wat hij of zij met zijn of haar leven heeft gedaan. Niet alleen de apostel Paulus, maar ook wij hebben een verantwoordelijkheid om na onze bekering Christus te dienen. 'Want u bent voor een prijs gekocht; verheerlijkt dan God in uw lichaam' (1Korinthiërs 6:20).

Wat wordt er geopenbaard? Sommigen denken aan ons karakter en de motieven waarom we iets voor de Heer hebben gedaan. Dat de motieven ook onder christenen niet altijd goed zijn, blijkt wel uit de brief aan de Filippiërs: 'Wel prediken ook sommigen Christus uit afgunst en twist, maar sommigen ook met goede bedoelingen. Dezen wel uit liefde, daar zij weten dat ik tot verdediging van het evangelie ben gesteld, maar de anderen verkondigen Christus uit partijzucht, niet zuiver, met de bedoeling verdrukking aan mijn gevangenschap toe te voegen' (Filippiërs 1:15-17).

Het tweede aspect is de beloning voor gedane diensten, hetzij goed hetzij kwaad. Hoe die beloning eruit zal zien weten we niet, maar 'God is niet onrechtvaardig om uw werk te vergeten en de liefde die u betoond hebt voor zijn naam, doordat u de heiligen gediend hebt en dient' (Hebreeënen 6:10). 'Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heer, daar u weet, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heer' (1 Korinthiërs 15:58). Wat zal die beloning voor u inhouden: iets of niets?

'Oordeelt daarom niets voor de tijd, totdat de Heer komt, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken; en dan zal ieder zijn lof ontvangen van God' (1 Korinthiërs 4:5).

2. Paulus' ontzag voor God (2 Korinthiërs 5:11-13)

Daar wij dan weten, hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij de mensen; maar voor God zijn wij openbaar geworden en ik hoop dat wij ook in uw gewetens openbaar zijn geworden' (2 Korinthiërs 5:11).

Vaak wordt bij het woord 'vrezen' vaak gedacht aan angst en bangheid, maar je het kun het woord 'vrezen' ook weer geven met 'ontzag hebben voor'. Beide toepassingen zijn mogelijk. Paulus was niet bang voor God, hij kende God na zijn bekering en geloof in de Heer Jezus als een liefhebbende Vader die voor Hem zorgde.

Hier gaat het over Paulus' bezorgdheid over de ongelovigen die de Heer Jezus niet kennen als hun Redder en van wie geschreven staat dat 'geen vrees voor God hun voor ogen staat' (Romeinen 3:18). De Bijbel kent maar twee soorten mensen: gelovigen en ongelovigen. Van de gelovige wordt gezegd: 'wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld' en van de ongelovige: 'wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God' (Johannes 3:18).

Paulus schrijft dat hij en ook de andere gelovigen *wisten* hoezeer de Heer te vrezen is. Hoe wisten zij dat? Was dat niet doordat zij wisten dat God zijn eigen Zoon gegeven heeft en tot zonde heeft gemaakt opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem? (2 Korinthiërs 5:21). Ja, God is liefde (1 Johannes 4:8) maar ook licht (1 Johannes 1:5), dat wil zeggen dat Hij 'te rein van ogen is om het kwaad te zien, en het onrecht niet kan aanschouwen' (Habakuk 1:13). Nee, God heeft 'geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft' (Ezechiël 33:11). 'Hij wil niet, dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petrus 3:9). 'Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken'. Het was niet alleen de wil van God dat zondaars behouden zouden worden, maar ook de wens en het verlangen van Paulus, want 'vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God' (Hebreeën 10:31; 12:29).

'Laten wij dus, daar wij een onwankelbaar koninkrijk ontvangen, de genade vasthouden en laten wij daardoor God dienen op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag, immers onze God is een verterend vuur' (Hebreeën 12:28).

3. Paulus: 'Ik leef niet meer voor mijzelf!' (2 Korinthiërs 5:14-16)

'Want de liefde van Christus dringt ons, daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat één voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En Hij is voor allen gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen is gestorven en opgewekt' (2 Korinthiërs 5:14-15).

Een derde reden voor Paulus om Christus te blijven dienen en te getuigen van de liefde van Christus was, dat hij tot het inzicht gekomen was dat hij niet meer voor zichzelf wilde leven. Daarvan geeft hij op meerdere plaatsen in het Nieuwe Testament getuigenis. 'Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven' (Galaten 2:20). Hij was met Christus gestorven en wilde in nieuwheid van dat leven wandelen (Romeinen 6:4).

Voor Paulus was de theorie ook de praktijk, hij had een groot besef van zijn positie in Christus maar ook van de daarbij horende verantwoordelijkheid! 'Of weet u niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die u van God ontvangen hebt, en dat u niet van uzelf bent? Want u bent voor een prijs gekocht; Verheerlijkt dan God in uw lichaam' (1 Korinthiërs 6:19-20). Zijn grote overgave komt in het bijzonder tot uitdrukking in de brief aan de Filippiërs: 'dat ook nú Christus zal worden grootgemaakt in mijn lichaam, hetzij door mijn leven, hetzij door mijn dood. Want het leven is voor mij Christus en te sterven is winst' (Filippi 1:20). Paulus leefde voor Hem (2 Korinthiërs 5:15), door Hem (1 Johannes 4:9) en nu met Hem (1 Thessalonicenzen 5:10). 'Weest mijn navolgers, zoals ook ik van Christus' (1 Korinthiërs 11:1). Bent u Paulus al gevolgd?

'Hiertoe bent u geroepen, omdat ook Christus voor u geleden en u een voorbeeld nagelaten heeft, opdat u zijn voetstappen navolgt' (1 Petrus 2:21).

4. Belangrijkheid van zijn bediening van de verzoening (2 Korinthiërs 5:17-19)

'En alles is uit God, die ons met Zichzelf heeft verzoend door Christus en ons de bediening van de verzoening heeft gegeven, namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was, terwijl

Hij hun overtredingen hun niet toerekende en in ons het woord van de verzoening legde. Wij zijn dan gezanten voor Christus, terwijl God als het ware door ons maant. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen. Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (2 Korinthiërs 5:18-21).

God is niet in oorlog met de mens, maar de mens is in oorlog met God! 'Indien de ene mens tegen de andere mens zondigt, dan zal God hem richten; maar indien een mens tegen de HERE zondigt, wie zal dan voor hem tussenbeide treden?' (1 Samuël 2:25). Vers 20 begint met de woorden 'wij zijn dan gezanten van Christus'; de Heer Jezus zegt ook tegen iedere gelovige 'u zult mijn getuigen zijn' (Handelingen 1:8). Wat een voorrecht, maar ook wat een verantwoordelijkheid!

God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend; die boodschap mogen wij de mensen voorhouden. Het Griekse woord voor verzoenen, *katallasso*, betekent 'iemand's vijandelijke houding in vriendschap veranderen'. 'Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood van zijn Zoon,' (Romeinen 5:10; 1 Korinthiërs 7:11). Een oud lied zegt: 'Kom, o kom met al uw noden, vrede wordt u aangeboden. Vlucht dan, eer u sterven moet, met uw zonde aan Jezus' voet.' Toen de Heer Jezus de 'zeventig' uitzond zei Hij o.a. tegen hen: 'Welk huis u ook binnengaat, zegt eerst: Vrede zij dit huis' (Lukas 10:5). Bij zijn komen in de wereld kwam er plotseling bij de engel een menigte van een hemelse legermacht, die God prees en zei: Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde in mensen van zijn welbehagen' (Lukas 2:13-14). '... en heeft vrede verkondigd aan u die veraf was, en vrede aan hen die nabij waren' (Efeze 2:17). Onderschat deze taak niet: wij zijn gezanten van Christus, alsof God door onze mond u vermaande! God wil u en mij gebruiken in de opdracht het evangelie te verkondigen aan alle mensen, maar dan dienen we wel te weten wat de inhoud van dat evangelie is. Daarom schrijft Petrus: 'Als iemand spreekt, laten het zijn als uitspraken van God' (1 Petrus 4:11). Paulus vat deze boodschap samen met de woorden: 'laat u met God verzoenen.'

'Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Mattheüs 11:28-30).

5. Paulus' trouw aan de opdracht van Christus (1 Korinthiërs 4:1,2,5)

'Laar men men ons zo beschouwen: als dienaren van Christus en rentmeesters van de verborgenheden van God. Verder wordt hier van de rentmeesters vereist dat men trouw wordt bevonden. Oordeelt daarom niets vóór de tijd, totdat de Heer komt, die ook wat in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar maken; en dan zal ieder zijn lof hebben van God'

Veel gelovigen denken dat het de bedoeling is dat ze zoveel mogelijk voor de Heer moeten doen. De Bijbel legt meer de nadruk op betrouwbaarheid of trouw, zoals we zojuist zagen: 'Verder wordt hier van de rentmeesters vereist, dat men trouw wordt bevonden'. Trouw in het brengen van de boodschap die we ontvangen hebben. (Jona 3:2; Galaten 1:6-12) maar ook trouw in de volharding als dienaren van Christus. Paulus kon aan de oudsten van de gemeente te Efeze betuigen: '... hoe ik van wat nuttig was niets heb nagelaten u te verkondigen en te leren in het openbaar en in de huizen' en 'ik heb niet nagelaten u de hele raad van God te verkondigen' (Handelingen 20:20, 27). 'Maar ik reken mijn leven niet als kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop volbreng en de bediening die ik van de Heer Jezus heb ontvangen, om het evangelie van de genade van God te betuigen' (Handelingen 20:24). De voltooiing van Paulus' levenstaak kreeg zijn einde in Rome. Van daaruit schrijft hij tijdens zijn gevangenschap aan Timotheüs dat de tijd van zijn heengaan was aangebroken (2 Timotheüs 4:6). En hij beëindigt deze brief met de woorden: 'Maar de Heer heeft mij bijgestaan en mij gesterkt, opdat de prediking door mij ten volle vervuld zou worden en al de volken haar zouden horen; en ik ben uit de leeuwenmuil gered. De Heer zal mij redden van elk boos werk en behouden voor zijn hemels koninkrijk. Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen' (2 Timotheüs 4:17-18). Door de genade van God is Paulus trouw gebleven aan de inhoud van het evangelie en in de vervulling van de hem gegeven opdracht. 'Weest mijn navolgers, zoals ook ik van Christus.' (1 Korinthiërs 11:1).

'Want de trouw is niet het deel van allen; maar de Heer is trouw, die u zal versterken en bewaren voor de boze. Maar wij vertrouwen van u in de Heer, dat en doet en zult doen wat wij bevelen' (2 Thesalonicensen 3:2-4).